

Sygn. akt II C 457/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny, w składzie:

Przewodnicząca: S.S.R. A. M.

Protokolant: staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.
przeciwko J. P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 24.624,53 zł (dwadzieścia cztery tysiące sześćset dwadzieścia cztery złote pięćdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od kwoty 24.530,61 zł (dwadzieścia cztery tysiące pięćset trzydzieści złote sześćdziesiąt jeden groszy) od dnia 21 marca 2016 roku do dnia zapłaty;
2. nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu;
3. przyznaje radcy prawnemu B. G. tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanemu kwotę 2.952,00 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote), którą nakazuje wypłacić ze źródła Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

Sygn. akt II C 457/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 21 marca 2016 roku powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od J. P. kwoty 24.624,53 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, które na dzień wniesienia pozwu wynosiły 14% w skali roku od kwoty 24.530,61 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego żądania powód podał, iż pozwany zawarł z (...) Bank S.A. (obecnie (...) Bank (...) S.A. we W.) w dniu 28 kwietnia 2009 roku umowę kredytu gotówkowego, z której się nie wywiązał. W dniu 29 listopada 2013 roku (...) Bank (...) S.A. we W. dokonała przelewu przysługującej mu w stosunku do pozwanego wierzytelności na rzecz powoda. Strona powodowa wskazała, iż na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 13.055,06 zł, która stanowi zaległą część kapitału, kwota 11.357,55 zł, która stanowi sumę odsetek od kapitału naliczonych od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia sporządzenia pozwu, a także kwota 118 zł tytułem kosztów poniesionych przez banku w związku z monitoringiem płatności i kwota 93,92 zł tytułem kosztów procesu związanych z opatrzeniem bankowego

tytułu egzekucyjnego sądową klauzulą wykonalności oraz kosztów egzekucyjnych poniesionych przez bank (pozew k. 3).

Nakazem zapłaty z dnia 9 maja 2016 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi nakazał pozwanemu, aby zapłacił powodowi kwotę dochodzoną pozvem wraz z odsetkami oraz kosztami procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie sprzeciw. Odpis nakazu zapłaty doręczono pozwanemu w dniu 31 maja 2016 roku (nakaz zapłaty k. 20, dowód doręczenia k. 21).

W dniu 9 września 2016 roku pozwany wniósł sprzeciwy od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. W sprzeciwie pozwany wskazał, iż zaprzestał spłacania kredytu z uwagi na trudną sytuację materialną, zobowiązując się jednocześnie do spłaty zaległości w chwili uzyskania pracy (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 22-23).

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2016 roku Sąd ustanowił dla pozwanego pełnomocnika z urzędu (postanowienie k. 39).

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie pozwu w całości. Wskazał, iż pozwany do 25 kwietnia 2013 roku uiścił na poczet zadłużenia łącznie kwotę 5.155,98 złotych. Po dniu cesji nie odnotowano żadnych wpłat od pozwanego. Strona pozwana sprecyzowała roszczenie wskazując, że na należność główną dochodzoną pozvem składa się: kapitał w wysokości 13.055,06 zł, odsetki umowne banku w wysokości 1.657,33 zł – naliczane do dnia wypowiedzenia umowy pożyczki, tj. do 8 października 2011 roku, odsetki za opóźnienie w wysokości 5.824,32 zł, koszty banku w wysokości 211,92 zł i odsetki karne, naliczane na podstawie §3 ust. 4 umowy pożyczki z dnia 28 kwietnia 2009 roku, w wysokości 3.875,90 zł (odpowiedź na sprzeciw k. 40-42).

W piśmie procesowym z dnia 9 lutego 2017 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu przez pełnomocnika z urzędu, które nie zostały opłacone ani w całości ani

w części. Strona pozwana podniosła, że w niniejszej sprawie nie zostało udowodnione, że umowa przelewu wierzytelności zawarta pomiędzy powodem a (...) Bank (...) S.A. we W., obejmowała dług pozwanego wynikający z zawartej przez niego umowy pożyczki gotówkowej z dnia 28 kwietnia 2009 roku. Ponadto przedstawiony przez powoda wydruk nazwany wyciągiem z ksiąg rachunkowych nie może być uznany za wyciąg w rozumieniu ustawy o rachunkowości, a przede wszystkim art. 194 ustawy o funduszach restrukturyzacyjnych. Podniesiono także, iż powód nie przedstawił dowodu wypowiedzenia umowy pomiędzy pozwanym a (...) Bank (...) S.A. we W.. Nie przedstawił także zawiadomienia pozwanego o przelewie wierzytelności, oraz dowodu doręczenia tego dokumentu. Wskazano także, iż zaprzestanie przez pozwanego dalszych spłaty zadłużenia było wynikiem jego trudnej sytuacji życiowej (pismo procesowe k. 77-79).

W piśmie z dnia 21 lutego 2017 roku pełnomocnik powoda wskazał, iż w jego ocenie sam fakt przekazania powodowi przez poprzedniego wierzyciela dokumentacji sprawy, w tym danych osobowych dłużnika jednoznacznie świadczy o istnieniu i nabyciu przez powoda przedmiotowej wierzytelności. Nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu stanowi wyjątkowo jednoznaczne potwierdzenie faktu zaksięgowania danej wierzytelności w księgach tego funduszu, a tym samym stanowi ewidentny dowód nabycia danej wierzytelności. Natomiast potwierdzenie wymagalności kredytu znajduje swoje odzwierciedlenie w bankowych tytule egzekucyjnym nr (...) z dnia 25 stycznia 2012 roku, na który została nadana klauzula wykonalności przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, a nadto w załączniku do umowy cesji wierzytelności z dnia 29 listopada 2013 roku (pismo procesowe k. 89-90).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 kwietnia 2009 roku J. P. zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę pożyczki gotówkowej o numerze (...). Zgodnie z § 1 pkt 1 powyższej umowy, bank udzielił pożyczkobiorcy pożyczki gotówkowej w kwocie 16.578,95 złotych na okres od dnia 28 kwietnia 2009 roku do dnia 21 kwietnia 2013 roku. Kwota pożyczki została pomniejszona o opłatę przygotowawczą w wysokości 30 zł, opłatę za ochronę ubezpieczeniową w kwocie 3978,95 zł i prowizję w kwocie 570 zł. Pożyczkobiorca otrzymał do dyspozycji kwotę 12.000 zł. Zgodnie z § 1 ust.4

oprocentowanie nominalne pożyczki wynosiło 10,90% w stosunku rocznym i było stałe w okresie obowiązywania umowy. Zgodnie zaś z § 1 ust. 5 pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 48 miesięcznych ratach, płatnych do dnia 21 każdego miesiąca, począwszy od 21 maja 2009 roku. Kwota miesięcznej raty pożyczki powiększona o opłatę z tytułu prowadzenia rachunku przez bank wynosiła 426,79 zł. Zgodnie z § 3 ust. 4 umowy, za okres opóźnienia w spłacie raty lub jej części Bank nalicza odsetki od zadłużenia przeterminowanego w zmiennej wysokości równej czterokrotności na dany dzień wysokości stopy lombardowej NBP. W świetle § 3 ust. 8 umowy, w przypadku zwłoki pożyczkobiorcy w zapłacie dwóch pełnych rat Bank ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem zwykłym do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Z kolei §2 ust. 17 stanowił, iż pożyczkobiorca wyraża zgodę na wykonanie przez bank przelewu praw wynikających z niniejszej umowy limitu na rzecz osób trzecich, w tym na towarzystwie funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny, ponadto w razie zbycia przez bank tych praw, na przekazanie tym osobom swoich danych osobowych oraz informacji o wiarygodności banku z tytułu wypłaconych transz w zakresie niezbędnym do wykonania umowy przelewu (kserokopia umowy pożyczki k. 54-57).

J. P. nie spłacał w terminie raty pożyczki. W okresie od maja 2009 roku do 25 kwietnia 2013 roku pozwany uiszczył na rzecz pożyczkodawcy łącznie sumę 5.155,98 złotych (okoliczność bezsporna).

Na mocy postanowienia Sądu Rejestrowego z dnia 23 września 2011 roku nastąpiła zmiana nazwy (...) Banku S.A. z siedzibą we W.. Dotychczasowa (...) Bank S.A. została zastąpiona (...) Bank (...) S.A. (odpis KRS k. 44-51).

W dniu 25 stycznia 2012 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny, stwierdzając wymagalne zadłużenie z tytułu umowy pożyczki zawartej w dniu 28 kwietnia 2009 roku, w wysokości na dzień 25 stycznia 2012 roku w kwocie 16.630,86 zł, w tym 13.055,06 zł należności głównej, 3.457,80 zł odsetek za okres od 28 kwietnia 2009 roku do dnia 25 stycznia 2012 roku i 118 zł opłat i prowizji (bankowy tytuł egzekucyjny k. 58-60).

Postanowieniem z dnia 9 listopada 2012 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności przeciwko J. P. (kopia postanowienia k. 61-62).

(...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wniosła o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w stosunku do J. P. (okoliczność bezsporna). Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2013 roku Komornik Sądowy przy Sadzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone w sprawie o sygnaturze akt Km 1922/13 przeciwko J. P., wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Koszt postępowania egzekucyjnego ustalił na kwotę 22 złotych i obciążył nimi dłużnika (kopia postanowienia k. 63).

Umową przelewu wiarygodności z dnia 29 listopada 2013 roku, B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. nabył wiarygodność J. P. w kwocie 20.748,63 złotych, ujętą w liście wiarygodności (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w załączniku do umowy sprzedaży wiarygodności, który stanowi jej integralną część (kopia umowy k. 13, k. 43, załącznik k. 91odwrot-92).

Na dzień 4 marca 2016 roku wysokość wymagalnego zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 28 kwietnia 2009 roku z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowy pożyczki gotówkowej nr (...), wynosiła 24.624,53 złotych, na co złożyły się następujące kwoty: 13.055,06 złotych tytułem kapitału, 1.657,33 złotych tytułem skapitalizowanych przez bank odsetek umownych, 5.824,32 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek z tytułu opóźnienia, naliczonych przez banku, 93,92 złotych tytułem kosztów sądowych i egzekucyjnych banku, 118 złotych tytułem kosztów windykacji banku i 3.875,90 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie naliczonych przez powoda (wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 4, rozliczenie wiarygodności k. 68).

J. P. ma 57 lat, jest osobą bezrobotną, bez prawa do zasiłku. Pozwany jest niepełnosprawny w stopniu lekkim, cierpi na schorzenie kręgosłupa. Prowadzi jednoosobowe gospodarstwo domowe. Jego jedynym źródłem dochodu jest zasiłek okresowy z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ł. w kwocie 317 złotych [(okoliczność bezsporna)].

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na kserokopiach dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony i które Sąd ocenił mając na uwadze dyspozycję art. 308 kpc. W ocenie Sądu przedstawione dokumenty były wiarygodnym dowodem, ich treść nie budziła wątpliwości i pozwalała poczynić ustalenia faktyczne w sprawie.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje.

Powództwo jest zasadne i jako takie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie powód jako nabywca wierzytelności, wywodzi swoje roszczenie z umowy pożyczki gotówkowej zawartej w dniu 28 kwietnia 2009 roku pomiędzy J. P. – jako konsumentem, a (...) Bankiem Spółką Akcyjną we W. – jako przedsiębiorcą.

Zgodnie z art. 720 § 1 kodeksu cywilnego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Wynikająca z treści art. 353¹ k.c. zasada swobody umów przewiduje, iż strony kontraktu uprawnione są do ułożenia stosunku prawnego według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. W przypadku roszczenia wynikającego z kontraktu, każdorazowo pierwszeństwo mają, więc postanowienia umowne.

Zgodnie z treścią art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Zawarta między stronami umowa pożyczki gotówkowej o numerze (...) nakładała na pozwanego obowiązek spłaty zobowiązania w 48 miesięcznych ratach w wysokości 426,79 złotych każda z nich, na wskazany w umowie rachunek bankowy. Umowa określała wysokość oprocentowania, sposób rozliczania spłat należności głównych i należności przeterminowanych, wysokość odsetek karnych, warunki wypowiedzenia umowy. Pozwany zawierając umowę kredytu z Bankiem przyjął na siebie zobowiązanie do spłaty udzielonej i wykorzystanej kwoty pożyczki wraz z określonymi odsetkami oraz wyraził zgodę na wykonanie przez bank przelewu praw wynikających z przedmiotowej pożyczki na rzecz funduszu inwestycyjnego. Zatem strona powodowa wykazała istnienie i ważność tego stosunku zobowiązaniowego oraz jego treść. Natomiast pozwany nie kwestionował samego faktu zawarcia umowy pożyczki, oraz faktu nie wywiązywania się z zaciągniętego umową zobowiązania uprawniającego pożyczkodawcę do wypowiedzenia umowy i żądania zwrotu kwoty pożyczki, co wynika z treści złożonego sprzeciwu, okoliczność, iż pozwany nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania znajduje swoje odzwierciedlenie w wystawionym w dniu 25 stycznia 2012 roku przez (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. bankowym tytułem egzekucyjnym, który następnie postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II 1 Co 7920/12, w dniu 9 listopada 2012 roku został opatrzony klauzulą wykonalności i stał się podstawą prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi postępowanie egzekucyjnego, które zostało umorzone wobec bezskuteczności egzekucji w dniu 24 kwietnia 2013 roku.

Pozwany podniósł zarzut braku skutecznego dokonania przelewu wierzytelności.

Stosownie do treści art. 509 § 1 k.c., wierzyciel (cedent) może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa przelewu może zostać zawarta w dowolnej formie, lecz jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.). Skutkiem przelewu wierzytelności jest zmiana wierzyciela przy jednoczesnym zachowaniu dotychczasowego kształtu zobowiązania. W świetle przepisu art. 510 § 1 k.c., umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny

stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Jak wynika z art. 514 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, zastrzeżenie umowne, iż przelew nie może nastąpić bez zgody dłużnika, jest skuteczne względem nabywcy tylko wtedy, gdy pismo zawiera wzmiankę o tym zastrzeżeniu, chyba że nabywca w chwili przelewu o zastrzeżeniu wiedział.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że aby wierzytelność mogła stać się przedmiotem rozporządzenia, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana. Przede wszystkim powinien być wyraźnie określony stosunek zobowiązaniowy, którego elementem jest zbywana wierzytelność - chodzi głównie o oznaczanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Wskazane elementy muszą być oznaczone bądź przynajmniej oznaczalne już w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność, do chwili zaś przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy powinno nastąpić wyczerpujące sprecyzowanie również pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w którego ramach istnieje zbywana wierzytelność (tak między innymi „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Edward Gniewka, prof. dr hab. Piotra Machnikowskiego, 2013 rok, „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Krzysztof Pietrzykowski, 2011 rok, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1999 roku, III CKN 423/98, Biuletyn Sądu Najwyższego 2000 rok, Nr 1, s. 11).

W ocenie Sądu złożona przez stronę powodową umowa sprzedaży wierzytelności zawarta z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. z dnia 29 listopada 2013 roku, wraz z załącznikiem numer 5 – potwierdzonym za zgodność przez profesjonalnego pełnomocnika, który stanowi integralną część niniejszej umowy, szczegółowo opisuje zarówno samą wierzytelność, jak i stosunek prawny, z którego wynika wierzytelność (wskazanie stron umowy, rodzaju zawartej umowy, jej numer i wysokości wierzytelności). W przywołanym załączniku sporządzonym w formie tabelarycznej wskazano, iż przedmiotem umowy cesji jest przysługująca Bankowi (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W., wymagalna wierzytelność wobec J. P. (wraz ze wskazaniem jego numeru PESEL oraz serii i numeru dowodu osobistego) wynikająca z zawartej umowy o numerze (...), z całkowitym zadłużeniem określonym na kwotę 20.748,63 zł. Tym samym w ocenie Sądu orzekającego w sprawie wykazane zostało następstwo prawne powoda. Potwierdza je potwierdzona za zgodność z oryginałem kopia umowy o przelew wierzytelności z dnia 29 listopada 2013 roku, z której wynika, że B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. nabył wierzytelność J. P. ujętą w liście wierzytelności (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w załączniku do umowy sprzedaży wierzytelności. Fakt cesji przedmiotowej wierzytelności został ponadto potwierdzony złożonym do akt sprawy wyciągiem z ksiąg rachunkowych z dnia 4 marca 2016 roku. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż w ocenie Sądu przywołany wyciąg z ksiąg rachunkowych prowadzonych przez powoda, będącego funduszem sekurytyzacyjnym, stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., a zatem stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (tj. Dz.U. z 2014 r. poz. 157) wprost przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Zgodzić się należy z poglądem judykatury, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia (np. cesji wierzytelności). Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie mogą stanowić dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Wskazane okoliczności w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną - tak jak ma to miejsce w sprawie niniejszej - powinien wykazać odpowiednimi dowodami fundusz (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. I ACA 824/14). W ocenie Sądu strona powodowa wykazała skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, powołując w toku postępowania dowodowego nie tylko dokument to jest wyciąg z ksiąg rachunkowych prowadzonych przez powoda ale również poświadczoną za zgodność z oryginałem umowę cesji z dnia 29 listopada 2013 roku oraz stanowiący jej integralną część załącznik, w którym została zindywidualizowana wierzytelność przysługująca cedentowi względem pozwanego. Jednocześnie powód przedłożył całość dokumentacji związanej z umową zawartą przez pozwanego z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. (kserokopię umowy pożyczki, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu w dniu 25 stycznia 2012 r., a dotyczącym zobowiązania wynikającego z umowy

pożyczki z dnia 28 kwietnia 2009 r.). Zdaniem Sądu, dokumenty te w sposób nie budzący wątpliwości wskazują na źródło wiarytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi (scedowanej następnie na rzecz powoda w niniejszej sprawie). Mimo braku wglądu w całość załącznika nr 5, stanowiącego integralną część umowy cesji z dnia 29 listopada 2013 roku, stosując domniemanie faktyczne, logicznie należało przyjąć, że dochodzona należność była przedmiotem cesji. Domniemanie z art. 231 k.p.c. jest w istocie wnioskowaniem (rozumowaniem sądu orzekającego), u podstaw którego leży ustawowe domniemanie pozwalające na oparcie ustaleń faktycznych na uznaniu za ustalone faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy pod warunkiem, że wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (por. wyrok SN z 12.04.2001 r., II CKN 410/00, LEX nr 1168695; wyrok SN z dnia 3.12.2003 r., I CK 297/03, M. Praw. 2006, nr 3, s. 147; uzasadnienie wyroku SN z dnia 28.09.2005 r., I CK 114/05, LEX nr 187000).

Natomiast w odniesieniu do kwestionowanego przez pozwanego faktu prawidłowości umowy przelewu wiarytelności, należy podnieść, iż pozwany zaniechał jakiegokolwiek postępowania dowodowego w tym zakresie. Pozwany nie uprawdopodobniono w ogóle faktu przeciwnego, a to na nim spoczywał w tym zakresie onus probandi, zgodnie bowiem z generalną zasadą strona, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne, winna ten fakt udowodnić, powołać dowodu mające temu służyć.

Odnieść się również należy, do kolejnego zarzutu strony pozwanej, a mianowicie do podnoszonego zarzutu, iż pozwany nie został zawiadomiony o dokonanej cesji. W świetle art. 512 k.c., zawiadomienie dłużnika o przelewie istotne jest jedynie z punktu widzenia skuteczności dokonanej przez niego spłaty długu do rąk jednej ze stron umowy cesji, co bezspornie nie miało miejsca. Pozwany co należy podkreślić nie kwestionował wysokości swego zadłużenia, nie przedstawił również w toku postępowania dowodów na okoliczność, iż po zawarciu umowy cesji w dniu 29 listopada 2013 roku regulował swoje zobowiązanie, uiszczając raty na rzecz (...) Bank (...) S.A. we W.. Tym samym nawet gdyby przyjąć, że pozwany nie był zawiadomiony o przelewie wiarytelności, nie jest to okoliczność istotna w przedmiotowej sprawie, na tyle aby skutkowałą oddaleniem powództwa. Z całą mocą należy podkreślić, iż J. P. nie kwestionował wysokości żądanej kwoty. Nie podnosił również okoliczności, mogących choćby poddać w wątpliwość twierdzenia powoda o wysokości zobowiązania. Z załączonych dokumentów wynika przy tym, że powód prawidłowo określił żądanie. Powód szczegółowo przedstawił sposób wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem, wykazał, iż przy rozliczeniu uwzględnił wpłaty dokonane przez pozwanego w okresie do 25 kwietnia 2013 roku w łącznej kwocie 5.155,98 złotych. Przy tym warto podkreślić, iż pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, nie kwestionował przedstawionych przez powoda wyliczeń w zakresie wysokości zadłużenia, w tym należności głównej oraz kosztów i odsetek, a także wysokości dokonanej spłaty rat pożyczki, którą uwzględnił Bank w rozliczeniu. Przedstawione przez powoda rozliczenie wskazuje wysokość zadłużenia obejmującą należność główną w wysokości 13.055,06 zł, naliczone przez bank odsetki umowne od kwoty niespłaconego kapitału w kwocie 1.657,33 złotych. Wysokość odsetek umownych zwykłych wyraźnie wynika z umowy pożyczki. Nadto bank naliczał zgodnie z umową odsetki za opóźnienie w spłacie raty lub jej części, w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. Żądanie dotyczy odsetek w wysokości 5.824,32 zł naliczonych przez poprzednika prawnego powoda, oraz odsetek za opóźnienie w wysokości 3.875,90 zł naliczonych przez powoda od dnia 29 listopada 2013 roku do dnia wniesienia pozwu. Na zasądzoną kwotę składa się również kwota 211,92 zł tytułem kosztów poniesionych przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. z tytułu m.in. kosztów sądowych i egzekucyjnych banku oraz kosztów windykacyjnych, których wysokość wynika z przedstawionego w sprawie wyliczenia powoda.

W świetle powyższego uznać należało, że brak było podstaw aby kwestionować odpowiedzialność pozwanego w niniejszej sprawie, strona powodowa wykazała dochodzone roszczenie w zakresie kwoty objętej pozwem.

Roszczenie powoda w zakresie odsetek za opóźnienie znajduje oparcie w powołanych postanowieniach umowy pożyczki oraz w art. 481 § 1 kc. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stopa odsetek za opóźnienie była z góry oznaczona w umowie i wynosiła czterokrotność stopy lombardowej NBP. Jednakże wedle art. 481 § 2¹, maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności

wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). Wysokość odsetek umownych, stosownie do § 2¹ art. 359 k.c. nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne).

Zgodnie z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych, w tym łączących strony stosunków umownych, roszczenia te są zasadne. Analiza zestawień salda rachunku pozwanego i wysokości tych odsetek w poszczególnych datach wskazuje, że sposób ich wyliczenia odpowiada postanowieniom umowy oraz treści powyższych przepisów. Wobec powyższego odsetki umowne w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, naliczanymi od kwoty 24.530,61 złotych, zasądzone zgodnie z żądaniem, od dnia 21 marca 2016 roku do dnia zapłaty.

Sąd uwzględnił powództwo w całości, a zatem pozwany przegrał niniejszy proces w całości. Zgodnie więc z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, pozwany jako strona przegrywająca sprawę powinien zwrócić poniesione przez przeciwnika koszty wydatkowane celem dochodzenia praw i celowej obrony (art. 98 § 1 kpc). Jednakże Sąd w przedmiotowej sprawie nie obciążył pozwanego kosztami postępowania w sprawie, stosując do rozliczenia kosztów zasadę wyrażoną w art. 102 kpc, a zatem zasadę słuszności. W ocenie Sądu nie obciążenia pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania w sprawie jest uzasadnione z uwagi na sytuację życiową, w której aktualnie znajduje się J. P.. Pozwany ma 57 lat, jest bezrobotny, utrzymuje się jedynie ze świadczenia z opieki społecznej w kwocie 317 złotych, jest osoba schorowaną. Niniejsze okoliczności w ocenie Sądu przemawiają za zwolnieniem pozwanego od obowiązku zwrotu kosztów postępowania. Tym samym Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie podziela stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w postanowieniu z dnia 22 kwietnia 2010 roku, że trudna sytuacja majątkowo – życiowa strony przegrywającej sprawę może być oceniona jako szczególnie uzasadniony wypadek, przewidziany art. 102 kpc jeśli związana jest z mającym usprawiedliwienie w okolicznościach sprawy dochodzonym roszczeniem (sygn. akt II CZ 22/10).

Ponieważ pozwany w trakcie procesu korzystał z pomocy pełnomocnika z urzędu, zatem Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi na rzecz radcy prawnego B. G. zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu. Kwota ta została ustalona w oparciu o treść § 8 pkt 5 w zw. z § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1805) i powiększona o wartość podatku Vat, co daje ostatecznie kwotę 2.952 złotych. W ocenie Sądu wysokość przyznanego wynagrodzenia – to jest połowa stawki maksymalnej, powiększone o należny podatek vat, w pełni będzie odpowiadała nakładowi pracy radcy prawnego w przyczynienie się do wyjaśnienia, rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności będzie odpowiadało ilości czasu jakie pełnomocnik poświęcił na przygotowanie się do prowadzenia sprawy. Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego B. G. kwotę 2.952,00 zł tytułem wynagrodzenia za udzielenie pozwanemu pomocy prawnej z urzędu

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.